

Çöle Serinlik Verecek Kelimelerle Efendim!

Kalemimle kalbim arasına tereddüt hiç bu denli gir-memiş, kelimelerin bu denli uzağına hiç düşmemiş-tim. Elim hiç bu denli ürkek davranmamıştı kaleme ve kâğıda uzanırken Ey Rasûl!

Bir sahur vakti şu dizelerde buluvermiştim seni, yıllar-dır bu dizeleri okumama rağmen:

*“Sen geldin benim deli köşemde durdun
Bulutlar geldi üstünde durdu
Merhametin ta kendisiydi gözlerin”¹*

Biz, deli köşelerden sana sığındıkça kurtuluyorduk.

İnşirahı o zaman yaşıyor, karanlıktan o zaman sıyrılıyor-duk.

Secdeye uzanıp arşı dinlemeyi, kitab-ı kebir-i kâinatı okumayı, bir kelebeğin ayak uçlarıyla dokunuşu gibi yu-muşak, nahif ve zarif olmayı, içimizdeki hayvanın başını ezmeyi o zaman başarıyorduk.

Seni ne zaman “tanı”dım, bilmiyorum. Balığın denizle ta-nışma vakti var mıdır?

Elbette hayır. Kendimi bildim bileli adını bildiğimi sanıyo-rum.

Seni bildim de Ey Rasûl, huzura, dinginliğe, afiyete, barışa erdim.

* * *

Ramazanda insanlar, kadir gecelerini uyanık geçirir-ken, bizler sokaklarda tahta ata biner köyümüzde bek-lerdik seni.

**“Ama bir an var ki ey
Rasûl, o bir an seni
ağladım. Seni andım da
sesim titredi.
Gözümünden yaşlar
boşandı. Konuşamadım
beni dinleyen o minik
yüreklerin karşısında.
İşte o an, ağlamanın
güzelliğine kapıldım.
Gözyaşı nasıl yıkar ve
yakarmış kalbi gördüm.”**

Dua eden çocukların rüyasına teşrif ettiğini öğrenince minik kalplerimizi dua ile titretirdik.

Minik kalpleriniz dua ettikçe kocaman olur, derdi büyüklerimiz.

Seni öğrendim de Ey Rasûl, camilerde salavatlara katıldım.

Seni öğrenince dilime yakıştı Allahümme salli alâ seyidina...

Seni tanıdım da ey Rasûl, hayatın şu kadar yılını geride bırakmış biri olarak dönüp bakınca kalbimin odalarında bir karartı olmadığını görüyorum.

Bütün odalarımın şavkı sensin.

Önümüze, ardımıza, sağımıza, solumuza ışık saçan kandillerin var.

Hayatımızın bütün karelerini aydınlattın.

Yaktığın kandiller hâlâ aydınlatıyor insanlığı.

Sevgin, şefkatin, hoşgörün aydınlatıyor insanlığı Ey Rasûl!

* * *

Kalbime yayılan inşirahın gözlerime yayılmaması ne üzücü...

Adını söyleyince dilim, kalbimin dilime eşlik edememesi, bütün azalarımın onlara katılamaması, gözlerimden yaş boşalmaması ne acı...

Ama bir an var ki ey Rasûl, o bir an seni ağladım. Seni andım da sesim titredi.

Gözümden yaşlar boşandı. Konuşamadım beni dinleyen o minik yüreklerin karşısında.

İşte o an, ağlamanın güzelliğine kapıldım.

Gözyaşı nasıl yıkar ve yakarmış kalbi gördüm.

Mutlu oldum gözyaşından, mutlu oldum adını anarken sesimin titremesinden.

Mutlu oldum senin için akıtılan o birkaç damla gözyaşının gücüyle senin sevgini anlatmaktan.

O gözyaşlarıyla varmak isterim huzuruna efendim.

O erimiş ve saflaşmış kalp ile...

Seni ağladım da Efendim, insan oldum yeni baştan.

* * *

*Leblerimle emrine âmâdedir cânım benim
Al da bir bûseyle öldür haydi cânânım benim*

*Lâl olur birden dilim bilmem neden görsem seni
Cörmesem kalmaz karârım dinmez efgânım benim²*

Seni okumak öylesine farklı ki, döne döne kelimelere gömülmek ve kelimelerin ortasındaki adacıkta seni yaşamak...

Fotoğraf: İsmail PALAKOĞLU

Medine

Gözyaşıyla oluşmuş bir deryanın ortasındaki bir kalp adası.

Seni okumak bu adayı oluşturmaktır Efendim. Kalbi alıp o adaya yerleştirmek.

Seni okudum da Efendim, seni anlatan kelimeler güzelleşti.

* * *

Seni yazdım da Efendim

Vaktimin efendisi oldum.

O vakti süsledim, kalbimden başlayarak.

Kuşları çoğalttım, zamanı durdurdum ve kaydettim kâğıda.

Kalemimi titreyerek aldım elime, kıvançla bıraktım.

Harf yürüyüşü sana yürüyüş oldu.

Kalbim seninle konuşuyor; yıl 1415 olmuş veya olmamış hiç fark etmiyor.

Seni yazdıkça Efendim, kelimeleri daha bir seviyorum.

Seni yazdıkça kullandığım kelimelerin yarın lehi-me şefaet dileyeceğini düşünüyor,

Seni yazdıkça insanlığım çoğalıyor, arıyorum.

Vaktimi aylarca süsleyen iç konuşmalarımın resmini kâğıda çiziyorum.

Yazdıkça Efendim, sağımda solumda, önümde

ardımda hissediyorum seni.

Kalp odacığında ağırlıyorum seni, kelimelerle çağırıyorsun kendine beni. "Biz de bu yazıda yan yana dizilelim ve Efendimizi dile getirelim!" diyor harfler. Efendim!

Şu an başımı satırlardan kaldırırsam seni kaçıracağım korkusunu yaşıyor, seni damarlarımda hissediyorum.

Bu güzelliğe seni yazarak nail oluyorum Efendim.

* * *

*Sakın terk-i edebden kûy-ı Mahbûb-i Hudâ'dır bu
Nazargâh-i ilâhidir, Makam-ı Mustafâ'dır bu³*

Ey Rasûl Senin köyüne yürümeye kalbim, ne gün dayanacak bilmiyorum.

Yeryüzünün sıcaklığının üstüne çıkarsa kalbimin sıcaklığı, bedenimi kontrol edebilsem o zaman yürüyeceğim ravzana.

O zaman saracak bedenimi heyecan, beni uçuracak kadar.

O zaman terk edecek bu can bu bedeni belki, Efendim.

Seni kalbime çağırışlarım bitmiyor ki beni mescidine çağırışına kulak vereyim.

Ellerimi açıyorum dilimdesin, secdeye uzanıyorum kalbimdesin.

Ravzanla aramızdaki mesafe ne ki... Mekân seni sınırlar mı ki...

Rüyalarımıza girip rehberliğini devam ettirirken aramızda yaşayamıyor musun ki.

O zaman kalbimize çağırıyorum seni Efendim!

Soframızdaki kaşıklarla, odalarımızdaki adına serilmiş seccadelerle, kalbimizi titreten dualarla...

Yine de diliyorum Rabbimden Senin mahallende, sokağında, evinde dizlerimi kırıp defterimi, kalemi elime alarak birkaç satır yazmayı nasip etsin.

Çöle serinlik verecek kelimelerle çağırayım defterime seni Efendim!

Dipnot

- 1- Sezai Karakoç, Köşe
- 2- Süleyman Arif Emre, Kantutar
- 3- Nabi